

ЕКАТЕРИНКИНИТЕ ЧАНОВЕ

Петко ПЕТКОВ

Свърши българското европредседателство и от главата на премиера Борисов трябваше да се махнат и Западните Балкани, и пазарлъците между ЕС и Ердоган за бежанците и нелегалните мигранти, както и проблемите с влизането на България в Шенген и чакалнята на еврозоната. Те действително се магнаха, но не защото получиха някакво разрешение, а в смисъл, че бяха оставени да се решат от самите страни, кандидатки за членство в НАТО и ЕС. И то - в необозримо бъдеще!

На 26 юни вицепремиерът и министър на външните работи Екатерина Захариева подари 28 чана от Балкана на австрийския държавен министър за Европейския съюз, изкуствата, културата и медиите Гернот Блюмел по повод поемането на ротационното председателство на Съвета на ЕС от Австрия. Г-жа Захариева, обясни, че чановите са различни по размер и издават различен звук, също както и страните членки, но заедно имат силен глас, който се чува надалеч! Захариева пожела на Гернот Блюмел успех в ръководенето на съвет "Общи въпроси" през следващите шест месеца и го увери, че България винаги ще бъде насреща и готова да помогне...

На стр. 2

На 26 юни вицепремиерът и министър на външните работи Екатерина Захариева подари 28 чана от Балкана на австрийския държавен министър за Европейския съюз, изкуствата, културата и медиите Гернот Блюмел по повод поемането на ротационното председателство на Съвета на ЕС от Австрия

НАДЕЖДИ, ОЧАКВАНИЯ И РЕАЛНОСТИ

• ПРЕД ПРАГА НА СРЕЩАТА НА ВЪРХА САШ-РУСИЯ

Митко ШОПОВ

Година и половина светът бе натоварен с очаквания за среща между лидерите на двете велики ядрени държави - Доналд Тръмп и Владимир Путин.

Точно три месеца след историческото послание на Владимир Путин към Федералното събрание, в което половината от речта бе посветена на новите видове руско въоръжение (в това число и ядреното, което западноевропейските медии не напразно определиха като „ядреното послание“ на руския президент), в Москва прилетяха две американски делегации, ръководени от американски ястреби.

Първата, на 27 юни, ръководена от съветника на американския президент по националната сигурност Джон Болтън, и втората, седмица по-късно, от осем сенатори, ръководена от председателстващия Сенатския комитет по банковото дело и жилищното настаняване Ричард Шелби. Длъжността на сенатора републиканец на пръв поглед не е свързана с целта на мисията за стратегическо партньорство с Русия, но само на пръв поглед. Ще стане ясно, че в пътуването му също има дълбок смисъл.

На стр. 2

Валентин ВАЦЕВ

1. Това изложение може да стане много дълго

– както е дълъг „дискурсът“ за хибридните войни (сам по себе си хибриден дискурс, разбира се), и затова е важно да

ВОЛТЕР Е ПОБЕДИТЕЛ...

• Карл Шмит и хибридните войни

се започне кратко – хибридни войни няма. Няма съвсем.

В същия смисъл, в който няма гоблини, елфи и орки. Баншите - които ние така обичаме и уважаваме, също ги няма. И пак така ги няма любимите ми инкуби и сукуби – плод на любовта между човеци и демони,

населяващи едно от моите основни четива – книгата на Шпренгер и Инститориус Malleus Maleficarum, сиреч „Чукът на вещиците“. Книга, впрочем, поучителна и полезна, особено в борбата срещу комунизма и путинизма в наше време.

На стр. 7

ИМА ЛИ ДНЕС ГОЛЕМИ ПИСАТЕЛИ?

Панко АНЧЕВ

Преобразуването на литературата и литературния живот от изкуство и обществена дейност от най-висш ранг в пазар на текстове и т. нар. творческо писане промени радикално функцията на писателя и премахна йерархията на естетическите ценности.

Днес не е важно дали си талантлив, а дали се продаваш, дали те издават често, или си осигурил да те превеждат в чужбина. Класациите са все за „най-продаван автор“ и „най-продавани книги“. И само по инерция авторът е наричан „писател“, и то защото това, което произвежда и го нарича текст, е все пак „нещо написано“...

Престижът на литературата спадна както никога прегу.

Издават се толкова много книги, присъждат се стотици или дори хиляди награди, а за литература почти не се говори. Днес тя е най-обикновена и груба търговска дейност. Някои печелят от нея, но това са единствено тези, които уж „обективни“ класации са ги обявявали за „най-издавани“, „най-продавани“ и „най-превеждани“. Те са успели да получат благоволенieto на някои чужди фондации и за тяхна сметка криво-ляво препечелват добре за българския стандарт. Останалите задоволяват тщеславието си с надежди и се мъчат да устоят на негодите.

На стр. 6

Общото между двамата „таксидюти“ в Москва обаче е, че нееднократно са декларирали как силно мразят Русия, а целта на визитата им е да подготвят срещата на двамата световни лидери Доналд Тръмп и Владимир Путин на 16 юли в Хелзинки.

Срещата е по инициатива на американския президент, но не по негово благоволение, както се опитват да внушат някои вълхви откъд океана и „независими“ медии. Срещата е наложителна поради промяна в обстоятелствата, която за съжаление някои експерти късно установиха.

Руският президент Владимир Путин не се срещна с конгресмените ястреби, които бяха дошли повече да добият представа за обстановката и настроеността в Москва. Путин отдели подобаващо внимание на пратениците на своя американски колега, чиято мисия бе много по-важна.

Дипломатическата учтивост и внимание към гости-

те не попречи на президента Путин да постави на място дръжкия посланик на американския президент Джон Болтън, който в началото на разговорите се опита да прокара тезата за споделена вина заради липса на диалог и влошаващите отношенията между двете страни.

Парирайки тези намерения, Владимир Путин подчерта, че Русия никога не е търсила конфронтация и вина е била за диалог. „Съжалявам, но трябва да кажа, че руско-американските отношения не са в най-добрата форма и това не е по вина на Русия“, започна Путин и сподели, че многократно е напоямал това на американската страна.

Според руския лидер възникналото напрежение в отношенията между двете страни до голяма степен е резултат от острата вътрешнополитическа борба в самите Съединени щати. На пресконференцията в Кремъл респектираният яростен критик на сътрудничеството с Русия Джон Болтън заяви нещо, което винаги преди това е от-

ричал: „Има широк спектър от въпроси, за които и двамата лидери – г-н Путин и г-н Тръмп, биха искали да разработят обща позиция и да намерят конструктивни решения. Бих искал да видя човек, който би казал, че това е лоша идея“.

Седмица по-късно станахме свидетели и на същата метаморфоза във възгледите на Ричард Шелби: „Аз не съм тук да обвинявам Русия. Вашингтон трябва да гледа на Москва като на супердържава и конкурент, но не и като на враг. Независимо от това, че в момента в отношенията между Русия и САЩ има трудност, но те могат да се подобрят във връзка с „общите интереси по целия свят“. Какви метаморфози, какви генални прозрения, за което бяха необходими само три месеца! Изглежда, зад океана най-после са разбрали и повярвали в думите на руския президент, които той без дипломатически оттенък и много ясно произнесе пред Федералното събрание: „Не съумяхте да спрете Русия“, заяви Путин. И добави: „Изненадващо е, че въпреки всички

НАДЕЖДИ,

проблеми Русия остана първа ядрена сила. Никой не искаше да говори с нас, никой не искаше да ни слуша. Слушайте ни сега!“.

За съжаление, американският политически истаблишмънт тогава, преди три месеца, на 1-ви март, не разбра за какво става въпрос и по инерция още от 1991 г. първоначално възприе демонстрираните в речта на руския президент възможности на новото руско ядрено оръжие като не-реални и като манипулация за вътрешна употреба.

Кореспондентът на Си Ен Ен Матю Ченс тогава коментира: „Говоренето на Владимир Путин за т. нар. *неуязвими ракети*, които са били *изпитани наскоро*, има за цел главно да предизвика „патриотични чувства“ у руснаците“.

Разбира се, друга реакция от страна на американския истаблишмънт не можеше и да се очаква. Той свикна да живее

в информационна и пропагандна мъгла.

Тук трябва да поясним: американската икономическа мощ и военна сила и влиянието им в света до голяма степен се основават на пропаганда.

В холивудските филми, преобладаващите стереотипи внушават постоянно хи-мерата за мощта на световния хегемон и непобедимостта на американската армия.

Историята е показала, че тези стереотипи се разсейват само в реални конфликти – както беше например в Корея и Виетнам, когато американците за един нескратък период излязоха от тази мъгла.

Сега няма такива войни, тези срещу слаб противник в Ирак и Либия само ги настървиха, затова и някои в САЩ отново, и оказа се пак неуспешно, поддържат образа на непобедима военна сила.

Освен всичко това, историята в отношенията им с оста-

ЕКАТЕРИНКИНИТЕ ЧАНОВЕ

нци и мигранти беше трансформирана от задължителна в доброволна. Кое то би трябвало да означава, че в България ще дойдат само тези, които я харесват. Така беше спасена главата на Ангела Меркел, чиято вътрешен министър Хорст Зеехофер (от ХСС) ѝ беше дал двуседмичен ультиматум да реши въпроса с мигрантите, ако не иска коалицията да се разтури.

Празните центрове за прием на бежанци и мигранти у нас явно продължават да подхранват нездравии мерци да бъдат загълтени с разни афганистанци, пакистанци, иракчани, сирийци и африканци, които са нежелани в Германия, Франция, Холандия или Белгия. Най-подозрителното е, че страни като Гърция (в която и без друго има 60 000 бежанци и мигранти от Изтока) и Испания се самопредложиха за приемни страни, в които при желание от тяхна страна, могат да бъдат създадени бежански центрове.

Какви ли пачки са им били обещани? Обаче ако вярваме на нашия премиер, нас хем ни хвалят за охраната на югоизточната границата на ЕС, хем се налага той, Борисов, да показва на европейските лидери къде се намира страната ни, която има обща морска и сухопътна граница с Турция...

Едни пари за приятели Тайпи

Отлично организирано европредседателство, поставяне на въпроса за Западните Балкани в дневния ред на Европа, нисък външен дълг като процент от БВП и т.н., а пък ЕК ще даде не на нас, а на Турция още 3 млрд. евро, за да задържа бежанците и мигрантите на своя територия!

И турският външен министър Мевлют Чавушоглу приканва ЕС този път да бъде по-честър при изплащането на обещанията на Анкара милиарди. Освен това Анкара обвързва въпроса за бежанците и с визовите облекчения за турските граждани. Ще рече, че доста Борисов се е морил, само за да може „приятелят Тайпи“ да изкръпка едни пари от ЕС, плюс премахването на визите.

Македонския въпрос го решихме в интерес на гърците и албанците, а бежанския го решаваме в полза на Турция. Ако това са „успехи“,

какви ли представляват пораженията?

Между прочем, точно днес международното по-

ложение може да направи на пух и прах претенциите ни за „евроатлантически ценности“, „цивилизационен избор“ и прочее дивотии. Както пише турският всекидневник в „Миллиет“ (30.06.2018), Макрон нямало да приложи във Франция собствения си план за решаване на бежанския проблем. Ден по-рано същият вестник извести, че Тръмп е предложил на Макрон Франция да напусне ЕС, след което САЩ и Франция да се разберат помежду си по търговско-икономическите въпроси. Тоест, не Путин, а Тръмп работи за разпадането на Евросъюза, а Тереза Мей е един Троянски кон на Щатите.

Но има нещо, което направо ще втреси нашите правоверни евроатлантици. И то е

зотовността на Тръмп да признае Крим за руски.

А според Си Ен Ен Интернешънъл на срещата си с Путин в Хелзинки, на 16 юли, Тръмп ще предложи в замяна на изтеглянето на войските в Южна Сирия да се сформира един закрит район, където те да се пренесат.

Изобщо светът не е такъв, за какъвто го мислят нашите политически „калинки“ и „екатеринки“.

Те могат да отидат на море през август, загърбайки протестите и палатковите лагери на майките на деца с увреждания (а не майките с увреждания, както ги наричеш Цветан Цветанов), но Видовден наблюдава.

На следващите избори, предсрочи или редовни, урните ще им покажат, че не може цял народ да се лъже винаги. След „успехите“ на европредседателството избирателят ще им очаква такъв наиз от чанове, че ушите им ще писнат!

Вярно е, че нашият път през вековете е утъпкан от овчите крака, но вече е 21-ви век и от славния овчарски занаят са останали само чановите. Може да се каже, че у нас има повече чанове, отколкото овце.

Хората и чанове да им вържат, няма да станат овце, които безропотно да пасат и бляят, да дават мляко и вълна, преди накрая да свършат под ножа на касапина. Макар че някои се опитват да ни опровергаят, гласувайки с краката си – не за своите пастири, а за своите касапи!..

ОЧАКВАНИЯ И РЕАЛНОСТИ

налия свят също е доказала, че американците не търсят и не се съобразяват с партньори, те са свикнали да налагат волята си над васали и марионетки. А партньорството е само поза и политическа игра, за да постигнат своите геополитически цели.

За да принудят своите западни „партньори“ да седнат над Тихия океан, „неизвестни хулигани“ ги заслепяват с ласери, някои от облъчванията като че ли се осъществяват от дъното на океана. Деракетата „Булава“ (класификация на НАТО СС–Ен Хикс-30) е усъвършенствана разработка от ракетата земя-земя „Топол-М“ (СС-27 в класификацията на НАТО). Тя е с обхват 8000 км и може да носи до десет ядрени бойни глави.

На всичко отгоре американски военни пилоти взеха да се оплакват, че когато летят над Тихия океан, „неизвестни хулигани“ ги заслепяват с ласери, някои от облъчванията като че ли се осъществяват от дъното на океана. Де-

налия свят също е доказала, че американците не търсят и не се съобразяват с партньори, те са свикнали да налагат волята си над васали и марионетки. А партньорството е само поза и политическа игра, за да постигнат своите геополитически цели.

За да принудят своите западни „партньори“ да седнат над Тихия океан, „неизвестни хулигани“ ги заслепяват с ласери, някои от облъчванията като че ли се осъществяват от дъното на океана. Де-

налия свят също е доказала, че американците не търсят и не се съобразяват с партньори, те са свикнали да налагат волята си над васали и марионетки. А партньорството е само поза и политическа игра, за да постигнат своите геополитически цели.

налия свят също е доказала, че американците не търсят и не се съобразяват с партньори, те са свикнали да налагат волята си над васали и марионетки. А партньорството е само поза и политическа игра, за да постигнат своите геополитически цели.

налия свят също е доказала, че американците не търсят и не се съобразяват с партньори, те са свикнали да налагат волята си над васали и марионетки. А партньорството е само поза и политическа игра, за да постигнат своите геополитически цели.

налия свят също е доказала, че американците не търсят и не се съобразяват с партньори, те са свикнали да налагат волята си над васали и марионетки. А партньорството е само поза и политическа игра, за да постигнат своите геополитически цели.

силите на основните групи-ровки т. нар. бунтовници, които са под закрилата на САЩ. Няколко въоръжени „опозиционни“ групировки, под страх да бъдат унищожени, сложиха оръжие и се присъединиха към сирийската армия.

По време на двудневната масивна офанзива сирийските войски успяха да освободят десет населени места. Сега непосредствената цел на правителствените сили е прочистване от бойците на „Буш Ал-Шам“.

банката възлиза на 20 тона, докарана през миналата година е било закупено 224 т. Общият обем на запасите от ценния метал до този момент възлиза на 1857 тона метал.

Според „Блумбърг“, със своите златни резерви, Централната банка на Русия измести Китайската народна банка от петата позиция съгласно международния рейтинг. Така делът на златните резерви на финансовия регулатор на РФ бързо се приближава до този на руските инвестиции в аме-

рикански държавни облигации, чийто общ обем намалява значително.

„В резултат на това вече е съвсем очевидно как Русия, планирано заменияки американските дългови резерви във физическо злато, стремително се подготвя за нанасяне на удар срещу икономиката на САЩ“ – заключава „Блумбърг“.

Впрочем и Китай, който също като ЕС стана жертва на икономическата война на САЩ, прави абсолютно същото. Всичко това се превръща във важен актив на Руската федерация, който ѝ позволява всеки момент да се откаже да спонсорира икономиката на САЩ, и по този начин да я демитологизира. С една дума – нанася сериозен удар по нейната стабилност.

През последните месеци, на фона на конфронтацията със САЩ, международните финансови анализатори констатираха в Русия засилена „диверсификация на международните златни резерви“. В подкрепа на това е и фактът, че основната част от златния резерв на Руската федерация все повече се формира за сметка на добитите благородни метали в страната, което представлява значителна подкрепа и стимул

налия свят също е доказала, че американците не търсят и не се съобразяват с партньори, те са свикнали да налагат волята си над васали и марионетки. А партньорството е само поза и политическа игра, за да постигнат своите геополитически цели.

налия свят също е доказала, че американците не търсят и не се съобразяват с партньори, те са свикнали да налагат волята си над васали и марионетки. А партньорството е само поза и политическа игра, за да постигнат своите геополитически цели.

налия свят също е доказала, че американците не търсят и не се съобразяват с партньори, те са свикнали да налагат волята си над васали и марионетки. А партньорството е само поза и политическа игра, за да постигнат своите геополитически цели.

за златодобивните компании в страната.

Не можем да не отбележим и обстоятелството, че за година и половина президентско управление Доналд Тръмп успя да се скара с почти целия свят, и дори със своите западни съюзници.

Освен че ожесточи санкциите срещу Русия, той обяви икономическа война на ЕС, Канада и Китай чрез въвеждане на високи митата за вноса на алуминий и стомана, с което заплашва с разруха и глобалната търговска система, такава, каквато е в момента.

Анулира и едностранно иранската ядрена сделка, което отново е в ущърб на ЕС

Проф. Ричард УЛФ

Капиталистическата система, както всяка друга, има нужда всички актьори да играят своите роли. Ако мнозинството не ходи на работа, капитализмът няма да работи. Тогава играта свършва. Трябва да ходим на работа, след което да ходим в мола... за да си купуваме плодовете на нашия труд. Трябва да играем и от двете страни, иначе играта не се получава.

Но капитализмът има един вътрешен проблем, или, както казва Маркс, има вътрешно противоречие.

Всеки капиталист се опитва да пести от трудови разходи:

да замени скъпоплатения работник с по-ниско платен, да го замени с машина, или да го накара да приеме по-ниско заплащане. **Винаги се опитват да пестят от трудови разходи, защото това увеличава печалбите им. Но винаги се изненадват, когато открият, че техните по-големи печалби, дошли от занижените разходи за заплати, водят до това работниците да нямат пари да купуват.**

Спечеленото от изстискването на работниците е загубено, защото си изстискал клиентите си.

Капитализмът не може да се измъкне от тази дилема, защото такава е природата му. Ако я реши, вече няма да е капитализъм, което – сигурно ще ви изненада – капиталистите не искат. Те са вечно в тази дилема, защото няма изход от нея. **Обаче могат да я отложат. Всички знаете как го правят.** Как да продължите да купувате, ако не ви плащат достатъчно? Отговорът е:

чрез пластмасата в портфейла ви. Чрез дъл.

Заемате пари и така можете да харчите, без да ви плащат. Страхотна работа!

КАПИТАЛИЗМЪТ...

Разбира се, че ще имате 12 кредитни карти. Разбира се, че ще теглите заеми за кола, за кола, за къща. Теглите и теглите. Това е мечтата на капиталиста – да има клиенти и да не плаща никакви заплати. И вземайки допълнителните печалби от по-ниските разходи за труд, какво прави с тях? Готови ли сте?! Разберете ли това, ще разберете капитализма и ще му станете врагове. **Взема печалбите от спестеното от работниците и им ги заема, за да си купуват на кредит това, което той продава.** Разбирате ли? **Изстиска ви като работник и ви заема пари, за да ви изстиска и като кредиторполучател.**

По-лошото от това е само големият брой американци, които са благодарни за предоставената им възможност... Съучастници сте в собственото си прецакване, което не е комплимент.

Демократичен ли е капитализмът?

Ето и друг пример за това как липсата на икономическа демокрация подкопава политическата. Това е тема, която често обсъждам.

Работното ни място не е организирано по демократичен начин. Когато отидете на работа сутринта – дали в офис, магазин или фабрика, попадате на място, където малка група хора, бордът на директорите – обикновено 15-ина души в една корпорация, избрани от мажоритарните акционери... Да напомним: бордът на директорите взема всички важни решения в големите компании. **15 души. Как се попада в него? Избират те. Кой те избира? Акционерите.** Те имат по един глас за всяка притежавана акция. Ако нямате акции, нямате и глас в избора кой да управлява компанията. Ако притежавате 12 акции, имате 12 гласа. Ако имате 212 млн акции, имате 212 млн гласа.

Един процент от хората в страната притежава две трети от всички акции.

Това е единият процент, контролиращ кой влиза в бордовете на директорите.

Вие имате 11 акции на „Дженерал Мотърс“, наследени от прабаба ви след смъртта ѝ. И аз се радвам за вас, но вли-

янието ви над „Дженерал Мотърс“ е равно на моето, без да имам наследени акции. **Малка група хора решава кой да влиза в тези бордове.** Подготвям ви, ако имате амбиция да ставате член на такъв борд – купувайте си лотарийни билети, защото шансът ви е по-голям.

Когато отидете на работа, попадате на изключително недемократично място, където правите каквото ви кажат. Трябва да сте там в 9 часа. Защо? Защото така са ви казали. И да седите там. Защо? Защото така са ви казали. И да работите с тази машина, защото така са ви казали, както и да правите всичко останало, което ви кажат. **А в 17 ч ви казват: прибирайте се и оставете всичко произведено тук. Може да сте хвърлили своите сила и креативност, но то не е ваше. Създали сте го, но не го получавате. Отивайте си у дома и се върнете утре, за да правите същото. Нешастици такива.** Но не говорим така, за да не нараним чувствата ви. Искаме да се върнете, за да го правите и утре. Нямате никакво влияние. Кой решава дали фабриката или офиса няма да затвори? Бордът на директорите. Но вие живеете с последствията да нямате работа, да нямате къде да отидете.

Каква власт имате? Ако нямате акции, както е с почти всички работници, значи нямате никаква власт. Живеете с последствията, но нямате власт. Ако решат да използват технология със силен шум, увреждащ ушите ви, имате свободата да напуснете и да отидете да работите другаде, където има също толкова демокрация.

Изборът ви се свежда до различни недемократични работни места.

Затова е толкова важно да ви карат да се чувствате свободни. Свободни сте, да. Това е една изключително недемократична система. И защо тя подкопава политическата демокрация? **Защото работното място – офис, фабрика, магазин – е мястото, където повечето хора прекарват зрелия си живот.** Веднага щом завършите образованието си, започвате работа. **От понеделник до петък. Пет от седем дни, в най-хубави**

щите с Макрон, Меркел и Ким Чен Ун. Америка не се управлява от президента на САЩ – твърдят анализатори, а от Конгреса, Сената, Пентагона и службите. А те са антируски настроени. Затова Тръмп той ще се придържа към прерпоръките, които вече са му подготвени за срещата в Хелзинки. Президентът Путин и руският политически истаблишмънт елит са наясно с това обстоятелство. Не си правят илюзии, че и най-сърдечната и добре подготвена среща означава много, ако споразуменията не са фиксирани в ясни параграфи, одобрени от конгреса.

Това е и причината оценките на руски експерти и политици за срещата на върха в Хелзинки политически пробиви и успехи. Натрупаните проблеми в отношенията между двете страни са огромни и нищо не може да бъде решено за миг. Резките движения пък са много опасни за самия Тръмп, който не е завършил войната със своите противници в САЩ. Трябва да е ясно отсега, че в преговорите с Путин Тръмп няма да има особена свобода за лични инициативи и импровизации, както ставаше при сре-

НАДЕЖДИ, ОЧАКВАНИЯ И РЕАЛНОСТИ

плаща за вярънст...

Вероятно Тръмп ще използва диалога и общуването с Русия за по-голяма геополитическа свобода за сметка на съюзниците. В този смисъл, може да настоява и за някакъв жест от страна Путин по отношение на Иран. Защото там съюзниците му реално го предадоха. Вероятно ще търси и партньорство в търговията и продажбата на нефт. Едно е абсолютно сигурно - че търси да получи от руския президент жест, с който да покаже на противниците си в САЩ, че с **Русия и Путин трябва да се преговаря и договаря.**

Заслужава **внимателно твърдението на директора на „Национал интерес“** Дмитрий Саймс, че *„вероятно Тръмп ще съгласува с Путин нова структура за общуване в международните отношения на базата на партньорството с Русия“.* Логично е в такива обстоятелства да не се очакват големи политически пробиви и успехи. Натрупаните проблеми в отношенията между двете страни са огромни и нищо не може да бъде решено за миг.

Резките движения пък са много опасни за самия Тръмп, който не е завършил войната със своите противници в САЩ. Трябва да е ясно отсега, че в преговорите с Путин Тръмп няма да има особена свобода за лични инициативи и импровизации, както ставаше при сре-

От стр. 3

Северна Корея заема само половината от Кореяския полуостров, другата половина е Република Корея или Южна Корея. Именно тук се намират американските войски, и разполагат при това с ядрени оръжия. Онова, което не разбираха, е, че ядрените оръжия трябва да бъдат премахнати както в Северна, така и в Южна Корея. Следователно в дългосрочен план американските войски ще трябва да се изтеглят от Южна Корея, но това няма да стане - фактът, че нищо не се е променило след тази среща, че напрежението си остава, потвърждава обстоятелството, че санкциите не са отменени. Миналата седмица от САЩ обвиниха Северна Корея, че не спазвала Пететите ангажименти...

Всички тези видими събития и обстоятелства не може да не са повлияли за американската стоворчивост и желание за диалог с Русия. И по-точно, ситуацията за диалог е изгодна преди всичко за САЩ, че президентът Доналд Тръмп повече се нуждае от една успешна среща отколкото Владимир Путин.

Такава хипотеза се по-

твърждава от съгласувания и обявен дневен ред на срещата в Хелзинки, а именно: *„Обсъждане на редица въпроси от международен и двустранен характер, включително контрола над оръжията, Сирия, КНДР, Украйна, Иран и други“.*

В заключение, какви са очакванията за резултатите от тази среща?

Преди всичко не е сериозно да се вярва на бомбастичните твърдения на мнозина западни наблюдатели, които се позовават на хала на САЩ и импулсивността на Тръмп и пророкуват пълна победа на Владимир Путин.

Също не са за вярване и паническите вопли на някои английски министри (публикувани в “The Times”, че „емоционалният Тръмп ще предаде всичко, включително и НАТО, като САЩ намалят средствата и присъствието си в Европа, което ще доведе до криза в блока“).

Да, наистина Тръмп е емоционален, да, наистина са му омързнали съюзниците от Европа, които прехвърлят по-голямата част от финансовото бреме по издръжката на блока върху САЩ, хитруват и грубо казано, искат да им се

ЗА 3 МИНУТИ

те часове от деня, вие сте на фундаментално недемократично място. **И отнасяте у дома последствията от това по безбедни начини.** Каква демократична политическа система би съществувала при това? По мое мнение, никаква.

Въшност обучаваме хората да не вярват в демокрацията, да нямат очаквания към нея. Точно това правим ежедневно. Разбира се, че след като се приберете от работа, едва ли си мислите: Я да видим сега с какво да подобрим квартала... Вие не си задавате такива въпроси. Това са въпроси за хората, управляващи бизнеса. Те са тези, които мислят какво да се случи, докато от вас се иска просто да си вършите работата, след което да се приберете, да си вземете бира, да седнете пред телевизора, да си наврете две големи парчета пица в лицето и да легнете да спите, за да имате енергията да правите същото отново.

Никъде в обществото не се учим на демокрация.

Разбира се, че хората няма да са „мотивирани“ за демокрация. **Те нямат представа как да управляват общество, защото не им е позволено да го правят още на работното място.** Ако имахме работнически кооперативи, ако имахме демократична организация на бизнеса, в която всеки да има отговорността – не само правото – да участва във вземането на големите решения, ако бордът на директорите се състоеше от всички работници, така че да работите от понеделник до четвъртък, а в петък да не вършите нормалната си работа, а да седнете с всички останали и да решите: какво, как и къде да произвеждате и какво да правите с печалбата – защото това би трябвало да прави всеки човек, тогава бихме учили хората да участват в управлението, което искаме от тях в демократично общество.

И „Ню Йорк таймс“ нямаше да се чуди защо хората не искат да гласуват. **Не искат, защото не участват във вземането на решенията.** Те са напълно лишени от това през по-голямата част от живота си на възрастни. Трябва изведнъж да се преобразят, да изглеждат по друг начин, в сравнение с това, което се иска от тях на работното място... Просто няма логика. **И всяко общество, което иска демокрация в политиката, различна от формалната и ритуална, трябва отдавна да повдигне дебат по фундаменталния въпрос: как да имаме политическа демокрация, седнала върху икономическа система, която е толкова антидемократична? Няма изход от това. Също така е въпрос на нагласа.**

Хората, “които стават” ...

Ще ви споделя личен опит. Хората, които оглавяват корпорациите, са ходили в определени училища в страната - това е повтаряща се тенденция. Някои може би сте чували за Андовър и Ексетър, които са известни частни училища. Те са създадени за

хора, които знаят, че един ден ще управляват бизнес, и го знаят, защото идват от семейства, които правят точно това. Те подготвят учениците за Харвард, Йейл, Принстън и другите, като **понякога правят грешка, допускайки в редиците си хора, които не идват от правилното място.** Често го правят с огромно самопотупване по гърба, гръмогласно огласявайки либералния си подход да допуснат и други при тях, в името на разнообразието. Та и с мен се случи, въпреки че родителите ми нямаха нищо, да уча в Харвард. След като за-

върших, учих в Станфорд, а след това и в Йейл. **Боже! 10 години от живота ми минаха в тези странни институции. За мен бяха странни, защото много рано научих, по един дълбок начин, че не ми е много важно. Но те не го разбираха, а и не им казах.** И останах.

Там научих нещо много интересно: малко студенти като мен учиха усилено през първите две години. Все пак така ни бяха възпитали родителите ни. Надеящата ти е да наблегнеш на ученето и да получаваш добри оценки – така ще избегнеш работата на неприятно място. **Бях под напрежение да го постигна и учих усилено първите две години.** Толкова време ми трябваше, за да забележа, че повечето други студенти не го правеха. Те започваха да пият от четвъртък сутринта и продължаваха до неделя вечерта. Възхищавах им се, защото аз не го правех. И за нищо не се тревожеха. А аз, в някой момент да не уча? – немислимо нещо. Но те не се тревожеха, защото работата им бе... И имаха

един такъв стил, на който също се възхищавах. Не само заради туйдените сака с кожена кръпка на лакътя, въпреки че е сложена на място, което дори мъничко не е износено. **Тя е сложена само защото е кожена кръпка, не защото е нужна.** Аз нямах такъв проблем, защото нимах такава сака. Ако имах, щях да имам и кожена кръпка. Та там ме тревожеха разни неща, но не и тях.

След време осъзнах, че не се тревожат, защото имат друга нагласа, знаейки, че след това ще работят в някоя компания някъде. Може да не е точно където искат, но пък...Просто го знаеха.

Повечето работници също научават нещо, което и аз разбрах. Повечето хора осъзнават рано, дори да не си го признават, че те няма да стигнат до горе. Някои го разбират рано, на други им трябва повече време. За някои е трудно, защото наистина искат да повярват, че ако си умни и работиш здраво, ще стигнеш до върха. Постоянно го правя, но наистина мразя да обяснявам на студентите си, че това е глупаво. Наистина е болезнено. Те се опитват да се държат за тази надежда, в което има нещо красиво, но и нещо жалко в същото време, защото е лудост. **Научих, че тези богати, добре подготвени деца, ще станат добри в ръководенето на бизнес, защото то няма нищо общо с уменията, а с нагласата.**

Управлението на бизнес е малко като влизането в скъп магазин. Вие можете да влезете в него, но уещате нещо... Хората ви зяпят, мислите, че мениджърът ви наблюдава и по-добре да не си мислите за това, което искате да направите. **Тогава в магазина влиза човек, който се държи така, сякаш е бил там цял живот, гледащ на всички останали като на слуги.** Той ще избере кой да го обслужва и ще изглежда чаровно. Те знаят, че принадлежат на това място.

Така е и с политическата демокрация. Трябва да усещаш, че си начело. Да кажеш тежката си дума, да бъдеш чул, да вземеш предвид мнението на мнозинството... **Някои го чувстват, но иронията в обществото ни е, че**

това са тези на върха, което не ни е нужно. Трябва останалите да го почувстват, но не могат, защото тази идея не е насърчавана, подкрепяна, поддържана. **И причината е работата. Там вие сте... неприятно ми е да ви го кажа, но там вие сте работи! Правите едно и също нещо всеки ден. И толкова.**

Ако искаме политическа демокрация, трябва да имаме икономическа такава. Трябва да преобразуваме работното място. Трябва да стане напълно различно място, иначе нашата отдаденост към политическата демокрация е фалшива като четиридоларовата банкнота. Никога не е имало такава.

Предизвиквам ви да откриете място от който и да е исторически период, поддържало нещо близко до политическа демокрация, при липсата на демокрация в икономическата система!

Превод Иляна Станчев

Обществото (да не говорим за държавата) отдавна не се интересува от литература и не говори за нея, просто защото няма нужда от нея.

Пазарното общество е ревново към себе си и не допуска да бъде разколебавано с морални норми,

критерии за почитеност, нравствени терзания, размишления за смисъла на живота, с „малкия човек“ или героят-спасител и водач на народа. Още по-малко да бъде съдено и осъждано за пороците и греховете. А наши литературата е неговият най-строг и неподкупен съдиш! Тя затова пресъздава живота, за да го променя, свидетелствайки за него и изразявайки обществените идеи и настроения. Литературата е форма на съзнанието и националното съзнание, национална идеология, обобщената представа на нацията за добро, красиво, грозно, нравствено и безнравствено, за истината. Нейна е задачата да учи хората как да живеят, за да бъдат нравствено красиви, честни, добри, почитени, силни духом и състрадателни, да обичат и утвърждават любов навсякъде; да им напомня кое е позволено и кое не е.

Когато литературата е направена с такова служение, тя е строга и неподкупна към себе си и обществото, прилага най-високите критерии за своята същност, отхвърля всичко, което не ѝ е присъщо и което не е плод на талант и не е изкуство. Да си писател е трудно, но е и огромна, неспособна за мнозина отговорност.

Истинският писателят е Божи изборник.

Затова дарбата не може да бъде оценява като стока; изобретателят ѝ не е потребителската ѝ стойност, защото не струва пари.

Доказателството за дарба не са нито многото книги, хонорарите, многобройните продажби, наградите и преводите в чужбина. За пазара ценното не винаги е най-доброто, а най-търсеното, задоволяващото потребителския, а не естетическия вкус. Друго е необходимо, за да бъдеш голям или просто добър писател.

Пазарът се превърна, колкото невротично и ужасяващо да е, в главен и единствен критерий в оценката на творби, творчество и писатели. Днес той решава кои книги и кои писатели са необходими и отрежда кой да получи високи оценки, награди, отличия, признание.

Затова бе убита криптиката и отпочвени жанровете, свеждайки самата литература до най-обикновен текст

– т. е. до механичното писане и подреждане на думите, до тяхното формално съжителство, в

ИМА ЛИ ДНЕС ГОЛЕМИ ПИСАТЕЛИ?

което е допустимо да няма смисъл и идея или човешко чувство, картина на обществото, портрет на човешката душа. Стига само да се „продава“. Ако се продава, ще бъде заплатен. Всичко останало е досадно множество, което е длъжно да мисли само за себе си.

Няма национална литература, единен литературен процес, класика, творчески порив, съприживяване, поука; всичко е позволено, шом се продава. Това е единственият закон на неолибералната естетика и неолибералното литературознание, нагло превзели българските университети и поразили съзнанието на младите българи, усетили в себе си литературни заложби и творчески пориви.

За съжаление, неолибералното и постмодернистко разбиране за литература, творчество и писа-

Панко АНЧЕВ

на слава, награди и пари е също проява на този тип „естетика“.

А големият писател?

Очевидно „голям писател“ е категория от друго време. Възможно ли е тогава във време, в което не се говори за големи писатели, тях все пак да ги има?

Нали те би трябвало да са

тел е обсебило дори и тези, които уж отстояват други естетически критерии и служат не на пазара, а на естетическите стойности, на живата литература, красотата. За тях пазарните принципи не се материализират в пари и продажби, а са се изродили в изграждането на полузатворени кръгове, в които похвалата, публичното представяне, рециталът, премиерата на нова книга със задължителното елейно слово, рецензийката някъде в печата, грамота или дори художествена пластика от някой от безбройните конкурси са техните остойностени стремления към пазара.

Тези кръгове не са на естетическа основа, на еднакво разбиране на литературата и на писателското служение, а са приятелски, колегиални, дори идейно-политически, но не издигат преграда пред тези (май дори ги поощряват), които не умеят да пишат, или просто са посредствени като талант и реализация.

Достатъчно е симпатиите да са общи, както и апопогиите и оплакванията. Общият плач от несправедливото разпределение

сторство, богатия език, образите, диалога, метафорите, пластиката, чувствата? Та те са напълно чужди за „текста“.

Художествената литература, а още по-малко творчеството на големия писател, не се поддава на „научни методи“. Напротив, тя изисква от тълкувателя и ценителя тънък вкус, усет, способност да се насладиши на писателското умение, на живото слово, на мъдростта и истината.

Големият писател е непостижим и за онези, на които им стига приятелското потупване на „сбратата по перо“ и похвалите на близките и роднините след литературните премиери и четения. Колко по-сладостни са те пред мъчителното служение на словото и боговдъхновенито.

Големият писател е невъзможен, ако няма кой да го види и оцени. Не, аз не твърдя, че няма случаи, когато един творец е оце-

живее със съзнанието, че ѝ е необходимо голям писател и че когато такъв писател се появи, тя ще бъде щастлива да му създаде условия за триумфа му.

Когато е иззубила това съзнание, тя се облажава със сурогати.

Нашето време е време на посредственост и ниски амбиции. Всички сме негови робби, затънали дълбоко в тресавищата му, откъдето излизането е изключително трудно.

Страшна и опустошителна е духовната криза. Тя е отчуждила народа от културата и изкуствата, обезсмислила е творческите дейности, като ги е приравнила със стоковото производство.

Тази криза се изразява и в липсата на сериозна критика и подготвени критики, умеещи да отделят доброто от бездарното, да анализират и тълкуват проникновено авторите и творбите. Критика само с констатации и преразказване, без анализ и тълкуване, е елементарно упражнение и от нея ползата е никаква (постмодернистите и неолибералите ще кажат – „нулева“). Ето защо е необходимо да се възроди критиката!

Писателите трябва да разберат, че в литературата и изобико в изкуствата и културата „спасението на даявещия е дело на самия даявец се“. Т.е., необходимо е чувство за отговорност и дълг, а още и упорство, за да се види проблемът в целия муръст.

За щастие българската литература е с дълбоки и светли традиции. И те все още не са напълно погубени. Ние сме ги получили даром от нашите класици, работили честно и вдъхновено за духовния възход на българите. Нима ще се оставим да ни погуби една човеконенавистна и безнравствена идеология? Нима ще се дадем на шайката кресълници и бездарници, които заради парите са готови да продадат и унищожат майка, баща и всичко българско и родно.

Въпросът ми обаче все пак беше: има ли днес големи писатели. Не бягам от отговора, но преди да го открием и покажем, е по-важно да осъзнаем смисъла на въпроса.

Дори в тази духовна пустош да се открие някакъв истински талант, то е случайно и той едва ли ще се развие до оптималната си степен, за да се види, че е единствен и неповторим, че е най-велик и могъщ.

Самата литература трябва да

Защо голям писател означава не само ярък и непознат преди талант, но и гражданско чувство, обществена отговорност; той е съвестта на народа, неговият защитник и застъпник. Той е личност, която не се примирява със злото и несправедливостите, а се бори безпощадно с тях. Не може да си голям писател, ако не обичаш отечеството, народа и човека; ако си безразличен към хорските тревоги, защото смяташ, че творчеството е достатъчно като участие в обществените дела; ако не живееш живота на народа си и обичаш словото повече от себе си.

Нека тогава се огледаме около себе си и в себе си и си отговорим честно и по съвест: има ли днес големи писатели?

Но това, което трябва тук да се допълни, е, че хибридни войни няма не избико, а всъщност по принципа на единорога – едно обично и сакрално същество, което го има, но само в моминските сънища и в поезията.

Хибридна война (като единорог) населява административните сънища на Пентагона и поетичните открития и визии на Държавния департамент на САЩ. Така това явление е родствено на (с извинение), умерените теорористи и на „талибаните, които е възможна комуникация“.

Но днес това е по-скоро църква – която е абсолютно свободна (със силата на папска непогрешимост)

• да определя какво е благочестие,

• да опрощава грехове - или да не опрощава,

• да фиксира разликата между грешници и еретици.

Днес предстои този въпрос, въпреки, да се реши за Путин – покаяние или клада?

Философите, дори когато са американски, изразяват духа на епохата. И затова големият (по американски мерки) философ Ричард Рорти е прав: Америка не може да грешни, дори и да поиска. Едно нещо може да бъде неправилно, ако е извършено от някой друг. Но

цане на истинските имена на нещата“. Великият император е знаел, че

не някой друг, а Властта именува.

По същия начин на наказани подлежат съмняващите се и оспорващите извънвременната правота на Си Ен Ен и “Ню Йорк таймс” – монополните говорители на хегемонията. Светът е длъжен да усеща тази хегемония, да усеща нюансираната разлика между „обезпокоеността“ и „дълбоката обезпокоеност“ на Държавния секретар на САЩ.

Но хегемонията умира не с потопяване на самолетоносачи (които не са нищо друго освен плаващи полицейски участъци за сплашване

ци, в които живеем всъщност днес.

Светът днес е зона, напусната от Смисъла.

А в такъв свят неумолимо идва Войната – истинската, Тоталната война.

4. И затова тук е рег да се обърнем към Карл Шмит

– учението му е истинската противоотрова срещу безсовството на обезумелия и безконтролен либерализъм, който днес представлява главната заплаха за смисъла на човешкото съществуване, противоотрова срещу оня глобален либерализъм, който се изправя пред нас с претенциите и амбициите на глобална, вселенска

ра на битието” („политическо пространство“, както обичат да се изразяват днес българските – прости, Господи, – политолози), а като фаза на пределна битийна проблематизация, като отношение свой-чужд, amicus-hostis.

Ето един цитат, който си струва да се помни:

„Народът съществува политически само тогава, когато образува независима политическа общност, и ако той при това се противопоставя на други политически общности именно с цел да запази своето собствено разбиране за своята собствена специфична общност“.

Всичко това, разбира се, няма нищо общо с идеология-

ВОЛТЕР Е ПОБЕДИТЕЛ...

2. Но ако няма хибридни войни – какво има?

Има абсолютна свобода на абсолютната власт да назовава всеки субект с всеки предикат, да дава имена, т.е. да именува, и така да създава неща, назовавайки ги. Тази прерогатива – „да сътворява, именувайки“, през последните няколко хиляди години принадлежеше на Бог. След неговата смърт, обаче, през втората половина на 19-и век (а Ницше уверено твърди, че тук става дума просто за убийство), грижата за творението, заедно с именуването, премина към САЩ.

Налице е абсолютното господство наг реалността, която стои безименна

и чак да бъде именувана – борците в национално-освободителната борба (заедно с Ботев и Левски, разбира се) в хода на това именуване стават терористи, хората, които служат на някакви идеи стават фанатици, а тези, които се отнасят сериозно към книгата Левит (от Вехтия завет) са, разбира се „хомо-фоби“.

Някои вярват, че власт, която действа така, е имперска власт. Но не е. Империята са били винаги обвързани от разликата между силата на фактите (винаги идеологично интерпретирани), и фактите на силата. Така те до последния си ден са държали (именно като империи) на Принципа на реалността, равен (знаем това от Кант) на Принципа на властта.

И затова днес не е редно свръхсилата Америка да се кории за империализъм – това вече не е империя. Нещо като имперски период се е наблюдавал в САЩ между края на Втората световна война и началото на Виетнамската война.

Карл Шмит (1888-1985) е германски юрист-конституционалист и консервативен мислител, считан за „главния юрист“ на Третия Райх. Карл Шмит е представител на философския консерватизъм, критикува парламентарната демокрация и Ваймарската република, след 1933 г. се ангажира с националсоциализма.

след момента, когато САЩ са го извършили, то става правилно ipso facto, просто защото е извършено от САЩ.

3. Фантомите, с които Америка населява света са реални

• Милошевич, Саддам и Кадафи са чудовища, епруветката на Колин Пауъл съдържа антраксни спори и именно “Ал Каида” взривява двете кули. Това са доктринални аксиоми със силата на неоспорими догмати. Който се съмнява във всичко това, е грешник, а който упорства в съмнението, има шанс да порасне до еретик.

Налице е истинска хегемония – т.е. окончателна власт над думите.

Великият и страшен (но и любим на китайците) император Цин Ши Хуан Дъ (управлявал с благодатта на Дао), определено е знаел, че Истинската власт е Силата, която свързва думите с нещата. И затова е заповядал да бъдат погребани живи неговите съветници, когато те се опитали да организират движение за „въ-

та на днешния ЕС, който по същината си се явява като

една истинска гробница на народите,

защото основната идея в него е да се заличат, да умрат именно тези специфики, да се разруши собственото политическо битие на европейските народи.

Малко ли трудове и дисертации се написаха за смъртта на народите като политически общности, за раждането на европейската общност като „corporatio sui generis“ – като субект на никога несъществуващото европейско гражданство?

5. Карл Шмит тръгва от някоя основни принципи

• главенството на политиката, а не на правото. (И това е точно обратният принцип на повтаряния като хипнотична мантра американски принцип на „Главенството на правото“.

И без да се отклоняваме, следва да кажем ясно все пак, че принципът за Главенството на правото утвърждава не простата необходимост правото да бъде уважавано, а нещо съвсем, съвсем друго.)

• примат на Народа, а не на индивида, който Народ с волята си е истинският субект на политиката. Това разбирае директно противоречи например на идеята на М. Тачър, че съществуват само мъже и жени и техните семейства, и тя не знае какво е това общество, това противоречи и на декларациите на един патриарх на новата българска социология, който многократно повтаря, че не съществува никаква надиндивидуална субектност.

• политиката именно заращи - защото той не лъже, той именно плещи. Всичко това е не договореност (например на кръгла маса, по български), а битийна вкорененост, почвеност, органичност.

- Шмит определя Das Politische не като особена “сфе-

защото основната идея в него е да се заличат, да умрат именно тези специфики, да се разруши собственото политическо битие на европейските народи.

Малко ли трудове и дисертации се написаха за смъртта на народите като политически общности, за раждането на европейската общност като „corporatio sui generis“ – като субект на никога несъществуващото европейско гражданство? Ето ключовата постановка на Шмит, която за нашата тема днес има основополагащо значение:

„Ако някой започне да говори от името на цялото човечество (humanity, mankind), от името на абстрактната хуманност, това означава на практика, че този някой изказва по този начин чудовищната претенция да липси всички свои възможни опоненти от човешко качество изобщо, да ги обяви извън човечеството и извън закона и така той води до война, доведена до най-страшните и безчовечни прегрели“.

И ето ви войната
- с нападл в Корея,
- с Agent Orange във Виетнам,
- с тиф и холера срещу индианците,
- с бял фосфор във Фалуджа,
- с обеднен уран на Балканите,
- с ЛСД срещу своята собствена несъгласна младеж,
- ето ви изгнанията в Абу-Грейб и Гуантанамо,
- ето ви ултрасекретната военна организация „Гладио“,
- ето ви тук и „Америка за България“.

Калоян Парвов:

БАНКОВИЯТ СЪЮЗ ИМА НУЖДА ОТ СПЕШНА РЕФОРМА

плаща, че ще се откаже от еврото, ако те не бъдат направени. „За държава като Италия участието в Еврозоната отнема два ключови механизма – определяне на основния лихвен процент и обменния курс на валутата“.

Според лидера на БСП-София еврото все още не успява да постигне основната си цел – да обедини държавите в съюза. „То беше създадено за обединяване на икономиките в ЕС и повишаване на просперитета. Реално обаче разделение между страните в ЕС продължава да е голямо, особено между кредиторите и кредитополучателите. Този факт се отразява и върху решаването на другите проблеми в обикновена – миграцията и защитата на границите, които са кризисни за Гърция и Италия“, смята Калоян Парвов.

Той припомни, че един от основните съществувачи проблеми, които е признат от всички, е свързан с Банковия съюз. „Той се нуждае от реформа, тя обаче се бави по най-различни причини. Една от тях е противопоставянето на Германия на тези ключови реформи, ко-

ито могат да спрат изтичането на капитала от слабите икономики. Просто силните икономики в Европа нямат интерес. Една от основните критики към Валутния съюз е невъзможността да бъдат координирани валутните курсове, а тежестта поемат членовед-длъжници, които вече страдат от забавен икономически растеж и свити доходи“.

Калоян Парвов цитира нобеловия лауреат Джоузеф Стиглиц, който твърди, че има риск отделни страни да поискат да излязат от Еврозоната, ако не бъдат направени нужните стъпки за подобряването ѝ. „Той казва, че Германия или трябва да поведе реформите, или сама да го напусне. Ако това не се случи, ще трябва другите да го напуснат. Според Стиглиц, концепцията за еврото изначално е сбъркана, тъй като не предлага нищо повече от строг контрол на дефицитите и дълговете. А това е допълнителна пречка за икономическото възстановяване. Резултатът от нея е забавено икономическо развитие на зоната, особено сериозно за по-слабите ико-

номики“.

Лидерът на БСП-София е категоричен, че диспропорциите и дисбалансите в Европейския съюз, които не намаляват, водят след себе си много големи проблеми. „Въпреки общия растеж и кохезионните политики, разликата и дистанцията между богатите и бедните страни-членки не се стопява - по отношение на БВП, на доходите, на стандартта на живот, на профила на икономиките. Поради тази причина изтичането на огромни потоци от квалифицирана работна сила към богатия Запад поставя под въпрос възможността на съответните страни за изпреварващи темпове на развитие и за скъсяване на дистанцията. Формира се ситуация, при която след като изчерпиха голяма част от възможните за себе си ползи от разширяването, богатите страни поставят под въпрос самата необходимост от кохезионните фондове, т.е. и от общата политика на сближаване. Времето на нетните донори като че ли изтича“.

Според Калоян Парвов ярко потвърждение за това е

и не особено големият ентусиазъм, с който беше посрещната идеята за разширяване на ЕС със страните от Западните Балкани. Лидерът на стотиците социалисти добави, че в Европейския съюз се оформят два центъра с две или даже повече крила. „Единият е Франко-Германският, около който гравитират старите страни-членки Белгия, Холандия, Дания, Люксембург, по отделни теми Испания и Португалия, донякъде Швеция и Финландия, както и Прибалтийските страни. Другият е Вишеградската четворка, до която все по-близо стои Австрия. Вече забелязваме как на базата на общи интереси постепенно се оформя и друга специфична конфигурация - тази на Южноевропейските държави, в която попадат Италия, Гърция, Кипър и Испания. Това са обективни процеси, породени от различията и интересите. Добре е на всички да ни е ясно, че няма изгледи в обозримо бъдеще тези различия да бъдат преодоляни. Точно обратното - те ще се задълбочават“.

5 юли 2018

От стр. 7

Така най-страшните последици идват не от реалистичното признание (Realpolitik!) на качествена специфика на политическото съществуване на народа (която винаги предполага делене на наши и не-наши), а именно от

стремежа към насилствена универсализация.

към натикване на нациите и държавите в клетката на утопичната концепция за „единно и еднородно човечество“.

6. Отпук се налага

да изйвим и ясно да очертаем разликата между две ключови категории на Карл Шмит за войната: Тотална война - срещу Ограничена война, или война на формите. Тоталната война е войната на абстрактното тъждество, на универсалистката утопична идеология срещу естествените, културно-исторически произведени държавни и национални различия между народите. Тази война няма граници във времето, пространството и смисъла. Тя

ВОЛТЕР Е ПОБЕДИТЕЛ...

не различава цивилния от военния, мирното време от военното време, не различава начало и край на войната.

Екстремисткият хуманизъм е прав път към тази война, която обаче е тъждествена на Края, с последващо Нищо след това. Ограничената война, от своя страна е класическата война, която са водили европейските народи до победата на либерализма, тези войни са били регулирани от корпуса на правните норми (Jus Publicum Europaeum). Именно срещу тази ограничена война се бореше великият хуманист и пацифист Имануил Кант. Иронията на историята обаче, се проявява в това, че на мястото на неговия Das Ewige Frieden се появи кошмарът на Das Totale Krieg.

7. Самата същина на начина,

по който Шмит определя политическото полагане реализъм (т.е. уважение към реалността) и екзистенциално съзнание за

съдбовна отговорност – отговорност, разделяща безусловно действителния свят от виртуалността. И обратно - откъдето от този принцип за конституиране на политическото ерозират не нещо друго, а принципа на реалността. Именно затова невървътният ученик в една велика страна може да вземе автоматичното оръжие на Партизаната като последната съпротива срещу обезумялата Църква на потреблението.

Той е сам и изначално обречен, войната, която води е негово лично екзистенциално дело, тя е негов Dasein, но със своята немощ той свидетелства за величието и мощта на Смисъла, победата му – ако е изобщо възможна - е принципно посмъртна...

Преди известно време един такъв партизанин се одързоти да забие тезисите на своето несъгласие върху портала на църквата във Витенберг*. А днес най-лесното е партизанинът, като персонализиран на окончателната съпротива на Смисъла срещу безсмислицата, да бъде обявен за терорист.

Загубата на екзистенциалната плътност на битието наистина произвежда един Уау-свят.

8. Така очертаната Тотална Война

сама произвежда и своите протагонисти. Тъй като организирана съпротива срещу всемирната мощ на обезумелия хегемон е невъзможна, се появява фигурата на Партизаната като последната съпротива срещу обезумялата Църква на потреблението.

Той е сам и изначално обречен, войната, която води е негово лично екзистенциално дело, тя е негов Dasein, но със своята немощ той свидетелства за величието и мощта на Смисъла, победата му – ако е изобщо възможна - е принципно посмъртна...

Преди известно време един такъв партизанин се одързоти да забие тезисите на своето несъгласие върху портала на църквата във Витенберг*. А днес най-лесното е партизанинът, като персонализиран на окончателната съпротива на Смисъла срещу безсмислицата, да бъде обявен за терорист.

4 юли 2018

Фалира ли е социализмът? Ще чуете много клишета по този въпрос, и повечето ще бъдат чисти лъжи

Социализмът не е фалирал. Той бе убит, докато бе в младежката си възраст. Т.е. убит, преди да израсте и да се докаже. Социализмът бе убит, като веднага след брутална апокалиптична война, ето така - както е разрушен, бе въввлечен в невиджана надпревара във въоръжаването и принуден да поддържа военен паритет със страна, която не е пострадала (и дори е спечелила) от войната!

Ако същата стратегия би била приложена спрямо капиталистическа държава, то и тя би била убита. При това далеч по-бързо.

Социализмът никога не е

ФАЛИРА ЛИ НАИСТИНА СОЦИАЛИЗМЪТ, ИЛИ ГО "ЗАКЛАХА", ДОКАТО БЕШЕ БЕБЕ...

имал шанса да проведе дълго и мирно развитие, за да се види какво ще постигне. Той е в обсада от първия си ден, от държави, които преди това имат повече от век дълго и мирно развитие и са натрупали капитал и индустрия.

Това е все едно 40-годишен мъж, в разцвета на силите си, да се бие с новородено. Дори детето да е извънземно или заченато от Бог, пак би загинало. Апропо, да припомним, дори самият Исус е бил мишена на

подобно изстребление, и се е спасил с много късмет.

Нека погледнем фактите.

През 1945 г. приключва Втората световна война. От нея най-тежко пострадалата държава е Русия. 27 милиона убити, изстребено е огромна част от младото население. Т.е. ударът е двоен, защото се избити и поколенията на тези хора.

Цялата руска икономика е разсипана. Каквото е оцеляло, е на военни релси и произвежда танкове и самолети. Цивилната

индустрия се свежда до производство на храна, при това - некачествена, и недостатъчна.

Войната свършва, предстои години, може би десетилетия, на възстановяване. На необходимия мир, за да се рестартира обществото.

Но какво следва?

Следва незабавна нова и убойствана "студена война". Тя е обявена от Чърчил, още докато формално са съюзници с Русия. И е наложена безмилостно.

САЩ пускат 2 атомни бомби над Япония и недвусмислено доказват, че след няколко години, ще могат да унищожат Русия. Така Русия е принудена незабавно да се включи в ядрена надпревара, която е много скъпа.

Проектът "Манхатън", по който е създадена бомбата, е струвал колосалните 2 милиарда тогавашни долара. Ако ги преведем през курса на златото, това са 100 милиарда сегашни долара.

На стр. 10

СТРАТЕГИЯТА "...ВОДНА ДЪСКА"

Във Великобритания бе публикуван доклад на Комисията по разузнаване и сигурност, който показва, че правителството и разузнаването на страната са били съучастници или са отминавали без внимание американските програми за изтървяване на показанията посредством изтезания над заподозрените, въпреки че много добре са знаели какво се случва. Поне някои от тези заподозрени, задържани и изтезавани противозаконно, са били британски граждани.

Британски офицери от разузнаването са наблюдавали изтезанията, макар и да не са участвали в тях. Освен това Великобритания е предавала лица, заподозрени в тероризъм, на САЩ, а и на брутални режими, знаейки, че тези лица ще бъдат подложени на нечовешко отношение. Правителството е възпре-

Джина Хаспел е първата жена-директор на ЦРУ. Името ѝ се свързва с тайни американски лагери-затвори в Тайланд, както и с практиката на "...водна дъска" (waterboarding)

кобритания Джек Стро, с когото авторите на доклада не са получили разрешение да говорят, заявява, че едва сега научавал много неща, за кои-

това са инструментите за "уотърбординг", които са прилагани в края на 70-те години и срещу студенти и арестанти от Белфаст, Северна Ирландия... Служител на ЦРУ подлага затворник на мъчителното изтезание, наречено waterboarding (приблизителен превод "прилагане на водна дъска"). При този метод за мъчение човекът е здраво завързан за наклонена дъска или пейка с главата надолу и обездвижен по този начин, върху лицето му се поставя парче плат и отгоре се налива вода. Човекът, подложен на изтезанието, изпитва усещането, че се дави. Освен смърт чрез задушаване, това изтезание може да причини извънредно силна болка, увреждане на белите дробове, а и на мозъка поради липса на кислород, физически наранявания поради това, че жертвата се мъчи да се изтръгне, а също и трайни психологически травми. Физическите последствия могат да траят месеци и години след събитието, а психологическите...

пятавало авторите на доклада да разговарят с важни свидетели, въпреки че първоначално е дало обещание за достъп до тях. В резултат разузнаването "опира нешикура" за британското съучастие в изтезанията, а политиките остават относително незасегнати от разследването.

Неслучайно тогавашният външен министър на Вели-

то преди не е бил информиран. Това надали е истина. Ако имаше възможност да се говори с важни свидетели, може би щеше да стане ясно, че британското правителство носи главната отговорност за позорното съучастие в американските програми за изтезания.

Сега американското правителство твърди, че е про-

тивник на изтезанията над затворници, но всички много добре помнят изказването на президента Тръмп, че "изтезанията вършат работа". Освен това той постави начело на ЦРУ Джина Хаспел, служителка на агенцията, получила прякора си "царицата на изтезанията" за своето участие в изтезания на затворници.

САЩ, Великобритания, западните държави въобще, се преструват, че са примери за свобода и демокрация, докато всъщност нарушават международното право, въоръжават, обучават и финансират терористични групировки и теноцидни режими. В САЩ дори затварят малки деца, съпровождащи родителите си, кои-

по света, докато същевременно се държи така, сякаш представява връх на морала. Думи като "свобода" и "демокрация" звучат като подиратка в уста на западните политици.

Бистра СТАЙКОВА (по "Duran", June 29, 2018, със съкращения)

И това е проектът в САЩ, където освен него, е ползвана и инфраструктурата на действащата икономика.

В Русия такава инфраструктура няма. Няма ги и парите. Въпреки това, трябва да се прави атомна бомба. Апропо, да припомним, че Хитлер не успява да направи такава именно поради колосалните разходи. По това време само САЩ, които са във фактически мир и войната им е декоративна, могат да си го позволят.

Но Русия прави атомната бомба през 1949 г. Възстановява паритета. Но не е спасена.

Защото САЩ веднага палат войната в Корея и демонстрират, че при нужда ще направят военна окупация където си искат. Започва и безогледно въоръжаване и разработка на ракети и нови технологии. Целият немски ракетен потенциал като учени отива в САЩ. Русия знае това и трябва да направи същото. Започва руска ракетна програма. Отново безбожно скъпа.

Каква е логиката на всичко това? Четете сега внимателно, защото тук е разковничето.

Представте си икономика, която произвежда 100 единици и отделя от тях 10 единици за отбрана.

Представте си разсипана икономика, която произвежда общо 10 единици. Но е заплашена от първата, която се въоръжава. Трябва да поддържа паритет.

Прави го. От 10 единици икономика, 8 отиват за армията.

За народа остават 2 единици.

В Америка народът получава 90 единици, а в Русия - 2 единици.

Това се казва "изначално задушаване".

Принуждаваш врага да влезе в разходи, които са несъизмерими с икономиката му, и така тя остава без вътрешни инвестиции за развитие. Предистовото ти е, че ти вече си развит, докато той не е. И докато на теб това ти струва от излишците, то той води от залька си. Въвлечен в подобна битка, врагът е обречен.

Ще ви дам един подобен пример, за да разберете. Сърбия започна да гради бази до границата с Косово. Сърбия е 7 милиона, а Косово е 2 милиона. Икономиката на Сърбия е много по-голяма.

Косово не може да не противодейства. Започва и то да се въоръжава. Сърбия изобщо няма да го нападне. Но заплаха от нападение, обреча Косово с десетилетия на застой, защото и без това малката икономика, ще налива основно в

оръжие.

За Сърбия това няма да е фатално. Тя е по-голяма, и икономиката ѝ се развива. Т.е. Сърбия задушава Косово с военни разходи. Това се случва сега.

Точно същото направление САЩ с Източния блок. Направиха го с Куба, Северна Корея и на други места.

Например Куба е много интересна. Революцията на Кастро идва след напълно разрушителен режим на диктатора Батиста. Куба няма икономика, народът е беден. Кастро взема властта.

ния. Под предлог, че са загубили войната, им се забрани да имат армии. Т.е. никакви военни разходи! Агресорите във войната получиха реки от пари да се възстановят, а жертвата във войната бе въвлечена в нова "студена" война.

САЩ са градили икономиката си 100 години преди това. Американският възход започва след края на Гражданската война. Те са водеща икономика, а през двете световни войни кредитират воюващите, и прибират всички пари. От самата Втора световна САЩ печелят

туация на тотален военен терор, който те заставя да даваш 70-80 % от ресурсите си за отбрана!

Вярно е, че "Москвич" не е "Форд". Но колко пари налива "Форд" в технологи и в качество? И колко налива "Москвич"?

Нека сравним някъде, където се наливат съизмерими средства.

Руските танкове са равностойни на американските. Самолетите са равностойни. В ракетите дори ги превъзхождат!

Значи руснаците не са некадърници, които не могат да

и това не би било изненадващо. Вероятно му помагат проблемни процеси в западното общество - младежките революции в Европа и негрската еманципация в САЩ. Тези събития охладяват натиска и може би спасяват социализма. Вероятно има и доза "късмет" - победата в космическата надпревара на Русия вдъхва голям морален импулс. Но тази победа не е била сигурна. Тя се дължи и на грешки в САЩ, недоглеждания и глупави решения. Ако САЩ биха победили, би се получил обратен удар.

Предстои среща Путин-Тръмп, която би могла да разтресе ял свят. Лидерите на Русия Владимир Путин и на САЩ Доналд Тръмп ще се видят на 16 юли в Хелизинг, където ще обсъждат множество наболели проблеми. В различни медии взе да се просмуква информация за вероятните теми на разговорите. Според някои издания двамата държавни глави няма да отворят въпроса за статута на Кримския полуостров, но има хипотези, според които ще разгледат други, не по-малко интересни теми.

Политически експерти с различни национални флагове предполагат, че все пак нито Путин, нито Тръмп ще заобиколят изцяло конфликтните точки като например въпроса за сблъсъците в Украйна, който непременно ще заяви своето присъствие... По този проблем двете държави заемат противоположни позиции, но безредиците твърде много дотегнаха и на Русия, и на САЩ. Вече четири години събитията в Украйна активно се развиват и за това време САЩ започнаха да си дават сметка, че политическите дейци там едва ли са достатъчно подходящи за осъществяване на американските цели. Освен това по време на предизборната кампания на Доналд Тръмп и Хилари Клинтън цялата управляваща върхушка на руската съседка в един глас взе страната на Клинтън. А украинските медии често споменаваха Тръмп по един не особено приятен начин...

Превъзходството на Америка изначално е огромно. Правото ѝ да приватизира целия свят с напечатани долари е огромен втори удар, допълнително предимство. Войната е неравна.

А след като с толкова малко, социализмът издържа толкова много, то вероятно той всъщност е изключително ефективен. Т.е., точно обратното на пропагандата - че некачествен и неефективен.

И нека видим и последния пример.

През 80-те САЩ победиха, Горбачов предаде Русия.

Но... Китай не се предаде. САЩ отхлабиха хватката, защото решиха, че победата над Русия е тотална победа. Изпуснаха Китай.

И в мир, без опасност от война, те за 20 години превзеха света. Със... социализъм...

Представте си този шанс да имаше Русия след Втората световна война! Да няма "студена война", атомни бомби, надпревара със САЩ!

Дали социализмът нямаше да победи още тогава? Китайското настъпление може да доведе сега до нова световна война или до победа на социализма. Китай вече е първа икономика по реално производство. Втора е, изчислено през цените, раздувани в САЩ от напечатаните долари. До години ще стане първа и формално.

В този случай вече може да се получи обратен натиск. Китай да притиска САЩ с военни разходи, и тъй като са по-големи - да ги задушат...

Може, в крайна сметка, исторически предречената победа на социализма, да е неизбежна...

Добри БОЖИЛОВ
13.06.2018
http://www.komentari.com

шение може да се тълкува по следния начин - САЩ са готови да оставят на самотек ситуацията в Сирия, но при условие, че няма да се отвори ирански коридор към Средиземно море.

Да не забравяме, че има една тема, която световните медии

татни усилия за запазване единството на Запада, трансатлантическите отношения днес са подложени на огромен натиск поради политиката на президента Тръмп", заяви Туск, който е бивш министър-председател на Полша, а и дисидент от вре-

ност за своята сигурност", заявяват те в комунике, публикувано в "Таймс". "Затова Евросъюзът прави решителни крачки за укрепване на европейската отбрана чрез разширяване на инвестициите във въоръжените сили, чрез развиване на свой по-

КАМЪК В БЛАТОТО...

Миналата седмица президентът на САЩ отново отправи остра критика към Германия и нейния канцлер Ангела Меркел заради оръязването на разходите за отбрана. "Германия е най-голямата държава в Европейския съюз, а има много малък дял в разходите за отбрана в своя бюджет. В същото време ние носим огромна тежест и на практика гарантираме безопасността на целия ЕС и на Германия. А след това Меркел плаща на Русия милиарди долари за доставка на руски природен газ и петрол. Така ние, американците, изглеждаме като идиоти - плащаме им сметките, а те пълнят джобовете на Русия", каза Тръмп пред свои избиратели в щат Монтана, цитиран от сайта Breitbart. Това е втората силна критика на американския президент към партньорите от НАТО, които, според него, не дават достатъчно пари за отбрана на Европа, а карат САЩ да плащат сметките им.

доскоро раздухваха - става дума за намесата на Русия в изборите на различни страни, включително и непосредствено в САЩ, както заяви в интервю добре познатият ни Болтън - Джон Болтън. Еднозначният отговор на Владимир Путин бе - Русия никога не се е месила в политическата дейност на други държави. И понеже този отговор не предизвика възражения сред съветниците на Тръмп (а както знаем, Болтън е активен русофоб), може би това твърдение е прието за истинно.

Твърде вероятно е Путин и Тръмп да потърсят пътища за решаване на онези въпроси, които, на първо място, ще са изгодни и за двете страни. Очевидно е също, че всеки компромис ще се възприеме от отделни политици и в двете страни като открит слабост на двамата лидери. Но ако погледнем решенията с очите на здравомислещия прагматик, може да стигнем до обратния извод.

Във всички случаи резултатите от срещата на върха Путин - Тръмп ще покажат най-добре как ще вървят световните дела. Ясно е, че целият свят ще следи внимателно преговорите между Владимир Путин и Доналд Тръмп.

Междувременно, на 29 юни, сп. "Таймс" излезе с кратък анализ. Според него лидерите на Евросъюза са обсъдили опасенията си, че "политиката на натиск" към членовете на НАТО от страна на президента Тръмп може да доведе до разпад на алианса.

Доналд Туск, президентът на Европейския съвет (съвета на министрите на ЕС - бел. ред.), в интервю от 28 юни, описва в мрачни краски идващите събития.

"Въпреки нашите непрес-

тенциал за оперативна готовност".

Та докато Тереза Мей и други европейски лидери преговаряха в Брюксел за бъдещето на западния военен алианс и Г-7, г-н Тръмп започна нова атака срещу ЕС за профицит от 150 млрд. долара в търговията между ЕС и САЩ. "Ние, разбира се, обичаме всички страни от Европейския съюз - заяви Тръмп на републикански митинг в Северна Дакота. - Но това не значи, че ЕС вече не ще ни язди, ние не можем да допуснем такова нещо. За САЩ спускането по хребета приключи"... - метафорично заключи Тръмп.

Много европейски правителства споделят тревогата на г-н Туск, че решенията на президента Тръмп, включително и търговският протекционизъм, излизането от ядрената сделка с Иран и от Парижкото споразумение за климата, са елементи от следването на една и съща политика.

"Ние все повече се тревожим, че това не са просто инциденти. Нещата започват да изглеждат все по-плашещо - казва високопоставен дипломат от ЕС, който посочва американската политическа доктрина, съгласно която "Америка няма приятели, тя има само врагове".

"Подобна ситуация е твърде опасна - твърди "Таймс", цитирайки източник от ръководството на ЕС. - ЕС реши да отговори на минималните санкции на САЩ с налози за мотоциклетите "Харлей Дейвидсън" и джинсите "Ливайс", но всъщност това е нищо в сравнение със заплахите на г-н Тръмп да удръжи и да повиши митатата за автомобилите."

Германия е най-разтревожена, тъй като е най-зависима от износа и продажбата на автомобили в Америка, понеже ЕС най-вероятно тръгва към пълномащабна търговска война със САЩ.

Ангела Меркел, канцлерът на Германия, е в смут: "Сега ние следва да обсъждаме не търговските войни, а как да започнем преговори със САЩ, за да преговорим възникването на търговските барери". Не ѝ стига драмата със Зеехофер, а сега и Америка се озъбва...

В такава бурна атмосфера ние, мислещите българи, очевидно трябва да проявяваме повече разбиране за мотивите и

аргументите на политическото ни ръководно тяло. А то, на свой ред, трябва ясно да заяви има ли грижа за българския гражданин и съответно данъкоплатец, има ли програма за излизане от "кличинната смърт", както бе определено демографското статукво на България към 29 юни тогто - Петровден, и как с повишаване на цените на безусловно необходимите за живот ток, парно, вода, телефони и други присъщи и незаменими елементи на съвременния живот атрибути, българите и България ще останат на мястото си. Живи - на първо място, и суверенни като държава - пак на първо място... Не е ли срамно да повтаряме безброй пъти как сварихме на супа своите „златни кокошки“ и се наредихме на опашката за „социални помощи“ от приказния ЕС?!

Дого?! Господ бави, но не забравя. Знаете ли какво значи това? Това значи - пешката не може да надбяга офицера... **ЗОРА**

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Илиана БЕЛЕВА
(зам. главен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-ин Нико СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ

ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №37
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД

Печат "Нюзпринт",
София, ул. "Тинтява" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F

Примат с оригинали по
стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират
и не се връщат.

Броят е приключен редакционно
на 06.07. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда
и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

КАМЪК В БЛАТОТО ИЛИ КАК ПЕШКАТА НЕ МОЖЕ ДА НАДБЯГА ОФИЦЕРА

След „труса“ Западни Балкани, превърнал се в слоган за българското домакинство на заседанията на Съвета на ЕС (Съветът на Европейския съюз, от английски Council of the European Union, е орган за управление на Европейския съюз (ЕС), който заедно с Европейския парламент осъществява законодателната власт на ЕС. Той е и водещата институция при вземането на решения - бел. ред.), горещите теми в Европа и в света съвсем не свършиха. Независимо от рапортуването „що е щъркел свършил“ в София, големите въпроси стават по-сложни и по-заплетени, а политическият пейзаж очертава едно доста набръчкано чело – общо за повечето политически лидери на съвременното.

На този не особено слънчев фон се разчу, че САЩ възнамеряват да предложат разполагане на модернизиран атомни бомби в европейски военни бази. Да не пропускаме, че такива бази у нас има доста... Преди години там бяха „деактивирани“ сума ти ракети СС-300, което изобщо не се отрази на здравето на хората и на чудната българска приро-

сел - на 11 и 12 юли того.

На практика става дума за трансформация на американски тактически атомни бомби В 61, които, европейски медии го твърдят, от

Джон Болтън, съветник по националната сигурност

60-те години на миналия век са разположени в Германия, Холандия, Белгия, Италия и Турция. Сега тези умни оръжия ще бъдат оборудвани с GPS-навигация. Комисията по бюджета към Конгреса на САЩ възнамерявала да похарчи едни 25 млрд. долара за 30 години (2017-2046 г.!!!) за модернизация на тактическите ядрени сили. Твърде дълъг период все пак, но кой знае.

Вместо ретроспекция -

през юни т.г. военновъздушните сили на САЩ проведоха първи изпитания на новата управляема атомна бомба “В 61-12”, а стратегическите „невидими“ бомбардировачи “В-2

Spirit” ѝ помагаша... Бомбите “В 61-12” трябва да са съвместими с платформите на многофункционалните изстребителни пето поколение „F-35 Lightning II”. Планирано е първата партида “В 61-12” да влезе в експлоатация през 2020 г.

Дотук добре. Това съобщават български сайтове по въпроса. Онова, което се губи от „пейзажа”, изглежда горедолу по следния начин.

На стр. 11

Хорст Зеехофер (вляво) и Себастиан Курц (вдясно) по време на срещата си на 5 юли т.г. Канцлерът на Австрия Себастиан Курц прие във Виена министъра на вътрешните работи на Германия Хорст Зеехофер. След срещата двамата съобщиха подробности за съвместните си намерения за пресичане на незаконната миграция. Зеехофер уточни, че Германия възнамерява да връща на границата незаконните мигранти до 48 часа след пристигането им в страната. Той добави, че подготовяните действия не са насочени срещу съседна Виена.

След седмица предстои среща в Инсбрук между вътрешните министри на Италия, Австрия и Германия. Това ще даде началото на преговори с Гърция и Италия за обратен прием на мигранти, регистрирани и подали молби за закрила в двете южни страни, но продължили пътя си в ЕС на север.

да!!! А сега казват, че стоварвали нови граждани „с бежански произход” в помощ на българската ни родина. Не сме благодарили още обаче... Въпросът за базите щял да бъде повдигнат на предстоящата среща на върха на НАТО в Брюк-

РОБ

Андрей АНДРЕЕВ

И ще свърши денят.
И нощта. По-нататък
и за мен ще изгрее
една ярка звезда.
И по нея, по нея
аз ще стигна в мъглата
сам до острова пуст -
свобода.
И тогава ще вида,
че там няма нищо,
че съм спрял върху бряг
без порои, без брод,
дето гръм не отеква
и в столетни огнища
не искрят и не тлеят
нито скръб, ни живот.
Ще простенат устата
думи тъжно горещи
за приятелски маси,
за вълшебни лъжи,
за полята отвъдни,
за реките отсрещни,
дето гарвани грачат,
но и щъркел кръжи.
И ще тръгна обратно
към Земята мъглива,
там, където все още
има нощ, има ден
и където под зноя
от пръстта мълчалива
хора плачат и пеят,
и разпитват за мен.
И когато се спра
сред местата любими,
ще прошепна пред всеки
скъп за мен земен гроб:
мои есенни пролети,
мои пролетни зими,
свобода не желая.
Аз съм вашият роб!

ВРЕМЕТО

Времето ще каже...
Нощ. Звезди. И шепот от звездите.
Корени. Листа. Живот и тлен.
Тук са и на мъртвите души.
Пак от тях съм заобиколен.
Меко пука родното огнище.
Вятърът утихне, заечи.
Само времето не казва нищо,
само то като крадец мълчи.
Зная, че каквото и да питам,
няма отговор да чуя тук...
А навън е пролет и стрехите
пеят с най-вълшебния улук.
Пеят те - без ничия заръка,
и не ми отмерват със везни
колко път ме чака, колко мъка,
колко мрак и колко светлини.
Времето ли? - времето сме ние,
стига само през дима му гъст
пролетното слънце да изпием,
да изгазим пролетната пръст.
И да помним: в нощите и дните
дим какъвто и да ни души,
че са с нас на мъртвите души.
И до тях са нашите души.